

Mirjam Oldenhave

Mees Kees

Op de planken

Met illustraties van Rick de Haas

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Reinier

‘Goedemorgen allemaal!’ zei mees Kees. ‘Kom maar gauw in een ronde kring zitten, want Anna heeft een nieuwtje.’

‘Een kring is altijd rond, zou ik denken,’ mompelde Tom, maar hij pakte wel zijn stoel op en wij ook allemaal.

Binnen een minuut zaten we in een kring. Het leek wel of we een passer hadden gebruikt, zo rond was hij. Alleen zat Fred met zijn gezicht naar de buitenkant. We lachten hem zachtjes

uit, maar toen zei mees Kees: ‘Zo zitten bewakers ook altijd. Iemand moet de boel toch in de gaten houden!’

Fred keek ineens heel stoer, alsof hij net nog wat aanvallers had weggejaagd.

‘Ga maar even achterstevoren zitten, Fred,’ zei mees Kees.

Fred draaide zich om, maar liet zijn stoel staan. Nu zag hij er echt superstoer uit. Dat wilden wij natuurlijk ook, dus al snel zaten we allemaal achterstevoren op onze stoel.

Mees Kees knikte tevreden. ‘Oké, Anna, we zitten er klaar voor, kom maar op met je nieuwtje!’

‘Ik heb vannacht een broertje gekregen,’ zei Anna trots.

‘Van wie!’ riep Jackie jaloers, maar wij zeiden ‘aah’, want een baby is schattig, of je hem nou kent of niet.

‘Hij heet Reinier,’ vertelde Anna.

‘Hé, dat kun je omdraaien, net zoals jouw naam,’ zei Wahed.

Anna knikte. ‘Dat hebben mijn ouders expres

gedaan, anders wordt hij later jaloers op mij.'

Slim van haar ouders. Ik zou ook wel willen dat je mijn naam kon omdraaien, want Saibot is natuurlijk waardeloos.

'En nu krijgen jullie beschuit met muisjes,' zei Anna.

‘Jij mag geen muisjes, want jij bent vegetarisch,’ zei Koen tegen Manon.

‘Echt wel! Ik mag toch ook gewoon een tompouce eten?’ antwoordde Manon.

‘Ik weet hoe je kan zien dat de baby een jongetje is,’ zei Karim geheimzinnig.

Sep keek hem verbaasd aan. ‘Ja, hè hè, dat weet toch iedereen?’

‘Ja, aan zijn spuitje, natuurlijk!’ riep Jackie.

Karim zuchtte diep. ‘Neeheel! Ik bedoel: bij een jongetje krijg je blauwe muisjes op de beschuit en bij een meisje roze. Dat is een soort afspraak.’

Ondertussen kieperde Anna drie pakken muisjes leeg in een grote schaal. ‘Eerst ga ik boter op de beschuitjes smeren,’ vertelde ze. ‘En dan druk ik ze in de schaal zodat de muisjes blijven plakken. Dat heet stempelen.’

‘In België doen ze het precies andersom,’ zei Lisa.

‘Eerst stempelen en dan pas de boter erop?’ vroeg mees Kees verbaasd.

Lisa giechelde. ‘Nee, ik bedoel: bij een jonge-

tje krijg je roze muisjes en bij een meisje blauwe.’

‘Zeker omdat ze daar kleurenblind zijn,’ zei Koen.

Ik durfde niet te lachen, want misschien was dat discriminatie en Ben is in België geboren.

‘Oeps!’ Anna sloeg haar hand voor haar mond. ‘Mees... ik ben de boter vergeten.’

‘Des te beter,’ zei mees Kees meteen. ‘We nemen gewoon allemaal een handje met muisjes uit de schaal. Hapje beschuit, hapje muisjes, hapje beschuit enzovoort.’

‘Des te beter, des te boter,’ zei Sep.

Mees Kees knikte. ‘Precies. Van beschuit zonder boter wordt de baby groter. Dat is een gezegde.’

Anna pakte een handje muisjes en gaf de schaal door aan Ben. Maar ze tilde hem met één hand, want de andere zat vol muisjes en het was best een zware schaal, daarom glipte hij uit haar hand. Ben is keeper, dus hij nam een duik...

‘Hebbes!’ riep hij.

Inderdaad: haddes, maar helaas wel op z’n kop, ik bedoel de schaal. De vloer binnen de kring

was helemaal bestrooid met muisjes.

Niemand bewoog, iedereen zat naar de grond te kijken. Anna haalde diep adem, want ze was duidelijk van plan om heel hard te gaan huilen.

‘Muisjes op de grond, kindje gezond,’ zei mees Kees snel. ‘Dat is ook een gezegde.’

Anna wachtte nog even met huilen. ‘Echt?’ vroeg ze.

‘Vanaf vandaag wel,’ antwoordde mees Kees.

Winston kende er nog een: ‘Onze beschuiten, daar kunnen we naar fluiten.’

‘Inderdaad,’ zei mees Kees. ‘Luister goed allemaal: zodra ik “ja” zeg, eet iedereen zijn droge beschuitje op. Wie daarna als eerste het *Wilhelmus* kan fluiten, heeft gewonnen.’

‘Het hele lied?’ vroeg Tom. ‘Dat zijn nogal veel coupletten, namelijk vijftien.’

‘*Lang zal hij leven* is ook goed. Oké, klaar voor de start?’ Mees Kees stak één hand in de lucht. ‘Af!’

Ik nam meteen een grote hap.

Heb je weleens zaagsel in je mond gehad? Of cement? Ik ook niet, maar ik weet nu wel hoe dat voelt. Alles zat klem, ik kon niet eens meer om hulp roepen!

‘Opperdepop!’ zei Jackie. Ze wilde al gaan fluiten, maar Koen wees naar de grond. Daar, onder Jackies stoel, lag een verkruid beschuitje.

‘Die lag er al, die lag er al!’ riep Jackie, maar ze moest van mees Kees een nieuwe nemen.

Langzaam maar zeker kreeg ik weer een beetje beweging in mijn mond, misschien lukte het om vóór de kleine pauze de eerste hap weg te slikken.

Ik keek om me heen, maar gelukkig zat iedereen te mondworstelen. We leken wel een kudde kamelen. Dat vond ik grappig, maar ik kon het helaas niet tegen Sep zeggen.

En toen hoorde ik gefluit, dwars door al het gekraak heen. Het leek een beetje op het *Wilhelmus*. Ik keek snel om me heen en wie stond daar uit volle borst te fluiten?

Fred, de lopende cementmolen! Hij had het beschuitje in één klap vermorzeld en ingeslikt. Hij floot het hele lied uit, staande, met zijn handen voor zijn buik gevouwen!

Applaus voor Fred,
eerlijk is eerlijk.

